

La Història de la Lluna

Llengua, com el nostre propi pensament, té diferent matisos i ens facilita de comunicar millor un amb l'altre. Per conèixer les llengües de la meva vida, has de conèixer també la meva cultura i el meu país. Soc Maria Wulandari, soc de l'illa de Java, Indonèsia. Indonèsia té 13466 illes, cada illa té la seva cultura, que és diferent una respecte de l'altra. Java té almenys 5 cultures diferents: javanesa, sundanesa, Betawi, Tengger, i Madura. No puc parlar d'Indonèsia, però et puc parlar de la cultura javanesa.

Cognom

Una cosa diferent amb gent de Catalunya o d'Europa en general, nosaltres de Java no tenim cognom, amb l'excepció de la família reial que sí que en té. Els dos noms, la Maria i la Wulandari son tots noms. Maria és un nom sant, mentre que Wulandari és un nom Javanes que significa 'lluna', perquè vaig néixer en la lluna plena. El meu germa es diu Venantius Nugroho; la meva mare, Theresia Haryati, i el meu pare, Christophorus Wiryono. Ja has vist que tots nosaltres no tenim cognom.

La primera reacció de la gent catalana és: “Com pots conèixer/identificar el teu germa/cosí/nebot si no teniu cognom?”. Doncs nosaltres ens coneixíem el meu germa/cosí/nebot per la família reunió de Nadal/Pasqua/Ramadhan, etc. I sí, no podem identificar el nostre antecessor de besavi o rebesavi, però tampoc ens interessa gaire, perquè no els coneixem en persona, oi? 😊

L'indonesi

La majoria de gent a Indonèsia parla un llenguatge local com la seva primera llengua i Indonesi com a segona llengua. En el meu cas no és així, com jo vaig néixer a la capital (Jakarta), parlo Indonesi com al primera llengua.

T'explico una mica sobre l'indonesi: és una llengua bastant oberta a causa de la ubicació i de relació amb altres països. Indonèsia és 90% Malayu (Malaisi) amb influències holandeses, portugueses, angleses, índies, xineses i àrabs. Tenim influència Holandesa, Portuguesa i Anglesa per la colonització i influència índia, xinesa i àrab pel comerç.

La llengua javanesa

Els meus pares són javanesos, la meva mare parla javanè com a primera llengua (ella va néixer i ha crescut a Semarang, Java Central) i el meu pare parla indonesi (ell va néixer a Jakarta, com jo). Ella va conèixer el meu pare en un aeroport quan treballava de mestra portant els estudiants a l'aeroport. Mentre el meu pare treballava d'electricista a l'aeroport. Per amor i casament, ella es va mudar des de Semarang a Jakarta, i alla vaig néixer jo i el meu germà.

Encara que ara viu a Jakarta, la meva mare parla javanès amb els seus germans que viuen a Jakarta, i amb els javanesos que poden trobar dia dia. Així doncs, jo entenc javanès i puc parlar-lo una mica també perquè sempre els sento quan la meva mare parlava amb els seus germans.

La llengua anglesa

A l'escola a Indonèsia, s'ensenya anglès com una assignatura. Vaig començar estudiar anglès amb 8 anys. Primera assignatura era sobre color i pronunciar els nostres noms en anglès. M'agrada molt la llengua anglesa, i m'obre moltes portes i oportunitats; he tingut una beca de la Unió Europea gràcies a l'anglès, em permet llegir molts llibres, comunicar-me amb moltes persones; treballo ara a Barcelona i ho faig en anglès, tot, menys parlar o comunicar-me amb la gent local a Girona.

Girona i la primera trobada amb Català

Vaig arribar a Girona el setembre de 2012, era la meva primera ciutat europea que coneixia. Jo, des d'Indonèsia, pensava que tot el món europeu parlava anglès, però a Girona la gent no parla anglès. Això em va xocar molt. Les primeres setmanes a la UdG (Universitat de Girona), el servei d'idiomes ens van donar un curs de llenguatge i cultura catalana inicial gratuït. Era molt difícil per mi per entendre català, la professora ens va explicar català utilitzant castellà i, clar, perquè no parlava castellà, jo no podia entendre res. A més a més, a Indonèsia només tenim 5 vocals (a, i, u, e, o), i el que està escrit és el que es pronuncia (com castellà/Italià), mentre que el català té 7 vocals i també la pronunciació catalana no era senzilla per mi. Per això, després vaig aprendre castellà.

La llengua castellana

La llengua castellana té estereotip bastant romàntic, pot ser per la telenovel·la. M'agrada aprendre castellà perquè la professora en aquella època ens ho podia explicar en anglès. També, els estudiants eren bastant diversos, hi havia gent de tot el món. No em sentia tan sola com abans a la classe de català (a la classe de català era l'única estudiant que no parla una llengua que ve del llatí). Per la similitud entre la pronunciació amb el castellà i amb moltes hores de deures, podia parlar castellà amb només tres mesos de classe. Va ser un curs molt revelador i molt important per mi.

En els últims mesos de la meva estada amb beca de la Unió Europea, vaig conèixer un noi català en una festa de intercanvi d'idiomes. Parlàvem en anglès, i ell parla anglès bastant bé, era el millor anglès de la gent catalana que he conegut. L'endemà vam sortir, ens vam convertir en xicots des d'aquell dia.

Uns mesos després de conèixer-lo, es va acabar la meva beca, ja no tenia diners ingressats als meus comptes. Sol·licitava feines i em van rebutjar moltes empreses, menys una. Hi havia una empresa a que li interessava el meu currículum, i em feia dues entrevistes, una cara a cara i altra, amb Skype. Aquesta empresa em va acceptar per treballar com a enginyera química. Estava molt contenta. Després, tenia dificultats amb el permís de treball, hi havia molta burocràcia. Però bé, amb 3,5 mesos vaig tenir el meu permís.

La llengua catalana

Dos anys després de conèixer el meu xicot, nosaltres ens vam casar a Indonèsia. Aprenc català per comunicar-me amb la família del meu marit i, també, perquè ara ja tinc una 'base' per aprendre català, que és l'idioma castellà. M'agrada la pronunciació del català perquè s'assembla a l'indonesi, especialment la 'j' o la 'g' en paraula 'viatge'. També el català és una mica com l'anglès, doncs per mi la pronunciació no és tan difícil. La gramàtica sí que és un problema, però tots els idiomes que venen del llatí són així.

Per mi, aprendre una nova llengua no és fàcil, em costava i em costa molt. Però sempre m'agrada quan puc comunicar-me amb diferent gent de diferents llocs del món. Per mi, això dona un munt de sentit en l'aprenentatge d'una llengua.